

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **JUDr. J. P.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, zast. JUDr. Janem Sykou, advokátem, se sídlem Školská 12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2010, č. j. 8 Ca 190/2007 - 63, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se zamítá**.

Odůvodnění:

Kárným rozhodnutím odvolacího senátu žalované ze dne 15. 2. 2006, sp. zn. K 10/93, bylo podle § 32 písm. c) vyhlášky č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (advokátní kárný řád), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno kárné rozhodnutí kárnému senátu kárné komise žalované ze dne 23. 5. 2005, č. K 10/93. Uvedeným prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným, že

1. dne 24. 11. 1992 okolo 9.00 hodin v průběhu hlavního líčení ve věci sp. zn. 1 T 1/92, vedené u Krajského soudu v Brně ve věci obžalovaného J. R. opustil jednacím sál během hlavního líčení a tím zmařil průběh dalšího hlavního líčení,
2. ačkoli mu byl rozhodnutím představenstva žalované ze dne 17. 8. 1993 pozastaven výkon advokacie podle § 7 odst. 2 písm. a) zákona č. 128/1990 Sb., pokusil se prostřednictvím advokátky JUDr. B. S. nadále vykonávat činnost advokáta při obhajobě obviněného M. J.,
3. ač měl pozastaven výkon advokacie, převzal zastoupení paní N. E. v její rodinné věci a také obhajobu L. W., t. č. ve vazbě ve věznici Praha 4 Pankrác, klientům v jejich věci radil a přesto pak v lednu 1995 převzal obhajobu spoluobviněného I. Z., ačkoli zde od samého počátku byla mezi L. W. a I. Z. kolize,
4. a) jako obhájce v trestní věci vedené pod sp. zn. 1 T 17/93 u Okresního soudu pro Prahu - východ se bez omluvy nedostavil k hlavnímu líčení, konaném dne 22. 11. 1995, ač byl k tomuto jednání řádně obeslán a tím došlo ke zmaření tohoto jednání, b) jako obhájce M. J., nar. X, t. č. ve věznici Ministerstva spravedlnosti č. 2 Praha 4 - Pankrác, převzal od jmenovaného automobil zn. Rolls Royce Spirit II, SPZ X

v hodnotě, dle tvrzení M. J. ve výši 8 000 000 Kč, jako záruku na náklady obhajoby a po vypovězení plné moci dopisem ze dne 5. 3. 1996 neprovedl vyúčtování nákladů obhajoby a výše uvedený automobil M. J. nevrátil a od téhož klienta převzal listinné důkazy potřebné pro jeho obhajobu v trestní věci sp. zn. 42 T 4/96, vedené u Městského soudu v Praze, a přes urgenci klienta tyto doklady po skončení obhajoby nevrátil,

5. dne 7. 8. 1996 v 9.40 hodin při návštěvě svého klienta ve Věznici Plzeň se snažil vnést do objektu Věznice Plzeň dvě láhve s alkoholickým nápojem Rum o obsahu 0,2 litru, ačkoliv vnášení alkoholu do věznice je právním předpisem zakázáno,
6. jako právní zástupce R. Š. ve sporu u Okresního soudu v Domažlicích pod sp. zn. 3 C 4/97 neinformoval svého klienta o tom, že mu bylo doručeno usnesení ze dne 4. 5. 2000, jímž bylo rozhodnuto, že znalec Ing. Václav Staněk není vyloučen z podání znaleckého posudku a tak znemožnil klientovi podat proti tomuto usnesení odvolání,
7. a) v klientské věci E. B., kterou zastupoval na plnou moc ve sporu o vyklizení bytu vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 14 C 273/94, ji neinformoval o doručení usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 26 Cdo 2603/98-112 ze dne 10. 4. 2000, kterým bylo zamítnuto dovolání, které podal poté, co zmeškal lhůtu pro podání odvolání proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 sp. zn. 14 C 273/94, který mu byl doručen dne 2. 7. 1998, když toto odvolání podal až dne 28. července 1998,
b) v téže klientské věci nevrátil E. B. doklady v jejím bytovém sporu, zejména pravomocný rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 sp. zn. 14 C 273/94,
8. ve věci svého klienta obž. M. CH. jako jeho obhájce od 23. srpna 1999 do 3. března 2000 bez dostatečné omluvy nevyhověl výzvě, která mu byla dána podle trestního řádu a k veřejnému zasedání se opakovaně nedostavoval,
9. v klientské věci L. M., kterého zastupoval na plnou moc z 4. 1. 2002 v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 16 T 66/2002 se dne 25. 6. 2002 bez omluvy nedostavil k hlavnímu líčení, takže obž. L. M. do protokolu o hlavním líčení plnou moc odvolal,
10. dne 18. 4. 2004 navštívil ve Věznici Příbram svého klienta odsouzeného D. C., jemuž předal bez vědomí orgánů Vězeňské služby ČR dvě krabičky cigaret Davidoff, pomeranč, jablko, tři kusy čokolády, časopis Mladý svět a Nedělní Blesk, ač odsouzený D. C. neměl právo na přijetí balíčku.

Tím podle prvoinstančního správního orgánu žalobce v bodech 1 až 4 závažně porušil povinnosti uložené mu zákonem o advokacii č. 128/1990 Sb. a v bodech 5 až 10 závažně porušil povinnosti uložené mu zákonem o advokacii č. 85/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a dopustil se tak kárného provinění podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii č. 85/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Za to mu bylo podle § 32 odst. 3 písm. e) zákona o advokacii č. 85/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uloženo kárné opatření, a to vyškrtnutí ze seznamu advokátů. Oproti tomu bylo kvůli zpětvzetí kárné žaloby zastaveno kárné řízení ve vztahu k dalším čtyřem skutkům.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 6. 2010, č. j. 8 Ca 190/2007 - 63, žalobu proti uvedenému rozhodnutí odvolacího senátu žalované jako nedůvodnou zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonem stanovené lhůtě kasační

stížnost, v níž současně požádal, aby jí byl přiznán odkladný účinek. Tuto žádost později odůvodnil tím, že je členem žalované od 31. 7. 1990 a svými příjmy jsou on i jeho rodina plně odkázáni na to, co si jako advokát vydělá. Od roku 2007 je plně invalidní. Navíc Městský soud v Praze přiznal žalobě odkladný účinek a od té doby se na jeho poměrech nic nezměnilo. Kárné řízení, které je proti jeho osobě vedeno již déle než 18 let, působí na jeho zdravotní stav i jeho pracovní výkonnost negativně.

Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnosti odkladný účinek nelze přiznat, neboť by byl v rozporu s veřejným zájmem. Průběh kárného řízení byl totiž poznamenán jeho obsahovým narůstáním, jehož příčiny spočívající v postupné kumulaci kárných žalob a v odročování jednání kárného senátu byly na straně stěžovatele. Kárné opatření pak bylo stěžovateli uloženo po opakovaných pochybeních v klientských věcech také proto, aby eventuální klienti byli chráněni před jeho dalšími pochybeními. Vzhledem k atypické délce kárného vyjádření, bez ohledu na jeho příčiny, se žalovaná vyjádřila neutrálně a ponechala rozhodnutí o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě na úvaze soudu. Stěžovatel však pokračoval ve způsobu výkonu advokacie, který odpovídal předchozímu období. V důsledku toho proti němu byla podána další kárná žaloba a v řízení o ní mu bylo rozhodnutím správního orgánu prvního stupně uloženo další kárné opatření, a to pokuta ve výši 100 000 Kč. Svým jednáním stěžovatel opakovaně nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, včetně důvěry v řádný výkon advokacie, který je veřejným zájmem. V rozporu s ním je pak stav, kdy osoba, která se po mnoho let opakovaně dopouštěla porušování povinností advokáta, chovala se zcela přezíravě k průběhu kárných řízení a zneužívala poskytnutého odkladného účinku žalobě, mohla opět vykonávat advokacii, což je v jejím případě spojeno s již opakovaně prověřovaným vážným rizikem porušování povinností advokáta. Z těchto důvodů tedy žalovaná nesouhlasila s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti.

Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž přiměřeně užije ustanovení § 73 odst. 2 až 4. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud přiznává odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Vyškrtnutím ze seznamu advokátů je stěžovateli znemožněno získávat obživu výkonem advokacie, který byl s ohledem na špatný zdravotní stav patrně jediným zdrojem jeho příjmů. Výkon uvedeného rozhodnutí tedy pro stěžovatele nepochybně znamená újmu, kterou lze považovat za nenahraditelnou. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se nemůže žádným způsobem dotknout práv třetích osob, neboť v kárném řízení byl jeho jediným účastníkem stěžovatel. Za skutečnost bránící přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není možné považovat chování stěžovatele v průběhu kárných řízení, neboť v něm lze spatřovat pouze způsob jeho procesní obrany. Ani uložení kárného opatření za kárné provinění, jehož se měl stěžovatel dopustit v průběhu řízení o žalobě, nepředstavuje důvod pro nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť toto rozhodnutí není doposud pravomocné. Právní moci však již nabylo a soudnímu přezkumu bylo podrobena kárné rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované, jímž byl stěžovatel

uznán vinným celou řadou skutků, kterými měl opakovaně a po mnoho let závažným způsobem porušovat své povinnosti advokáta, přičemž Městský soud v Praze v postupu žalované neshledal žádné pochybení a žalobu jako nedůvodnou zamítl. Správnost závěrů Městského soudu v Praze a žalované bude přezkoumána Nejvyšším správním soudem a výsledek řízení o kasační stížnosti není možné jakkoliv předjímat. Nicméně s ohledem na dosavadní výsledek řízení před žalovanou a Městským soudem v Praze zde existuje reálná možnost, že se stěžovatel v minulosti skutečně opakovaně dopouštěl celé řady závažných skutků neslučitelných s posláním advokátního stavu, což vytváří obavu z pokračování tohoto jednání ke škodě jeho případných klientů. Za tohoto stavu věci by tedy již oproti řízení o žalobě, v němž byl odkladný účinek přiznán, představovalo přiznání odkladného účinku kasační stížnosti rozpor s veřejným zájmem na řádném výkonu advokacie. Ten je odůvodněn požadavkem ochrany práv klientů, a proto představuje vyšší hodnotu než individuální zájem stěžovatele na pokračování v činnosti advokáta.

Lze tedy uzavřít, že v projednávané věci nebyla splněna jedna z kumulativních podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a proto Nejvyšší správní soud tento návrh stěžovatele zamítl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně

senátu